

Reasons for Cooperation

A major stream of philosophical thought concerning the community is concentrating on the assumption that without cooperation humans could not exist. Pretty much everything that we consume - be it goods, services, or intellectual material - is the product of cooperation. Hence, our physical and mental survival - i.e. our sustainability - is dependent on others. Cooperation is, for example, achieved through the division of labor, which is essentially a functional division. People specialize in certain trades so that they do not have to perform just any economic activity (Stewart 2000). Through this general specialization, people are also motivated to cooperate. Functional specialization creates a network of dependencies, which can very well be considered an evolutionary mechanism to promote cooperation between humans.

Divisions or functional differentiations in society have significant evolutionary advantages. Cooperatives can adapt to much more complex conditions (Stewart 2000). Differentiations in society are adaptations to environmental complexity as much as they are adaptations to complex conditions in society. Adaptations are necessary to ensure a continued survival of the cooperative regime (Luhmann 1984). Of course, cooperation also enables humans to influence their environment on a much larger spatial and temporal scale. Although in the context of managing ecological impacts, this is not to be necessarily regarded as a positive element. It rather gives insight to the characteristic of society that has to be addressed when dealing with society's relationship to its environment.

Socio-cultural evolution is characterized by continuous improvements in cooperation between humans and it produces mechanisms that incorporate self interested individuals into cooperative regimes so as to reduce conflict (Stewart 2000). An interesting comment by Wuketits (1993) states that biological constraints that humans are subjected to, can inform about the possibilities for human social organization. Given that morality and values are not part of biological evolution, biological constraints are also constraints for the values guiding cooperation: morality is relying on evolution. One might speculate whether evolution generates a morality that aims at increasing cooperation.

Niklas Luhmann considers the role of society to transform the improbability of survival of the individual into a higher probability of the maintenance of a certain social order. Thus, the probability of sustaining a cooperative regime is higher than the probability of survival of an isolated human (Luhmann 1997). Evolution is adaptation to evolving complexity, within the system (internal) and environmental (external). In Luhmann's viewpoint cooperation is a response to life's complexity where specific cooperative regimes or mechanisms evolve to manage complexity.

Причини для Співпраці

Основний потік філософських думок про співтовариство зосереджений на припущенні, що без співпраці людини не може існувати. Практично все, що ми споживаємо - будь то товари, послуги або інтелектуальний матеріал - є продуктом співпраці. Отже, наше фізичне і психічне виживання - тобто наша стійкість - залежить від інших. Співпраця, наприклад, досягається за допомогою розподілу праці, який по суті є функціональним розділенням. Люди спеціалізуються на певних професіях, з тим щоб їм не доводилося займатися лише якою-небудь економічною діяльністю (Stewart 2000). Завдяки цій загальній спеціалізації люди також мотивовані до співпраці. Функціональна спеціалізація створює мережу залежностей, яка цілком може розглядатися як еволюційний механізм розвитку співпраці між людьми.

Розділення або функціональна диференціація в суспільстві мають значні еволюційні переваги. Кооперативи можуть адаптуватися до набагато складніших умов (Stewart 2000). Диференціація в суспільстві є адаптацією до екологічних складнощів в тій же мірі, що і адаптацією до складних умов в суспільстві. Адаптація потрібна для забезпечення подальшого виживання кооперативного режиму (Luhmann 1984). Звичайно, кооперація також дозволяє людині впливати на довкілля в набагато ширшому просторово-часовому масштабі. Хоча в контексті регулювання екологічних наслідків це не обов'язково повинно розглядатися в якості позитивного елемента. Вона швидше дає уявлення про характеристики суспільства, які повинні враховуватися при вирішенні питань, пов'язаних з відношенням суспільства до середовища, що оточує його.

Соціально-культурна еволюція характеризується постійним поліпшенням співпраці між людьми і створює механізми, які об'єднують зацікавлених осіб в кооперативні режими в цілях зменшення конфліктів (Stewart 2000). Цікавий коментар Вукетица (1993) свідчить, що біологічні обмеження, яким піддаються люди, можуть інформувати про можливості для людської соціальної організації. З урахуванням того, що мораль і цінності не є частиною біологічної еволюції, біологічні обмеження також є стримуючими чинниками для цінностей, що визначають співпрацю: мораль спирається на еволюцію. Можна припустити, що еволюція породжує мораль, спрямовану на розширення співпраці.

Никлас Луман вважає, що роль суспільства трансформує неймовірність виживання індивіда у більш високу вірогідність підтримки певного соціального порядку. Таким чином, вірогідність збереження режиму співпраці вища, ніж вірогідність виживання ізольованої людини (Luhmann 1997). Еволюція - це адаптація до складності, що змінюється, усередині системи (внутрішня) і довкілля (зовнішня). На думку Лумана, співпраця є відповіддю на складність життя, коли конкретні режими або механізми співпраці еволюціонують для управління складністю.